קיצור שלחן ערוך — איזה חמץ אסור להשהות בפסח ואיזה מתר להשהותו

קיצור שלחן ערוך · להדפסה · מבית דוד

כָּל דָּבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ תַּעֲרֹבֶת חָמֵץ, וַאֲפִלּוּ אֵין בּוֹ חָמֵץ בָּעַיִן, רַק הַטַּעַם מֵחָמֵץ, כְּגוֹן שֶׁהֵסִירוּ אֶת הֶחָמֵץ, מִכָּל מָקוֹם אָסוּר לְהַשְׁהוֹתוֹ בַּפֶּסַח. אֲבָל דָּבָר שֶׁלֹּא הָיָה בּוֹ חָמֵץ כְּלָל, אֶלָּא שֶׁנִּתְבַּשֵּׁל בִּכְלֵי חָמֵץ, אֲפִלּוּ הָיָה הַכְּלִי בֶּן יוֹמוֹ, אוֹ שֶׁנִּכְבַּשׁ בִּכְלִי חָמֵץ, מֻתָּר לְהַשְׁהוֹתוֹ בַּפֶּסַח. וְדַוְקָא שֶׁנִּתְבַּשֵּׁל אוֹ נִכְבַּשׁ קֹדֶם הַפֶּסַח, אֲבָל אִם נִתְבַּשֵּׁל אוֹ נִכְבַּשׁ בַּפֶּסַח בִּכְלִי חָמֵץ, חַיָּבִין לְבַעֲרוֹ.

תְּבוּאָה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ גַּרְעִינִים צְמוּחִים אוֹ מְבָקָעִים, וַאֲפִלּוּ הֵם מְעֹרָבִים מְעַט בְּהַרְבֵּה. וְכֵן תְּבוּאָה שֶׁנָּפְלוּ עָלֶיהָ מַיִם אוֹ שֶׁרָחָצָהּ בְּמַיִם, אָסוּר לְהַשְׁהוֹתָהּ. וְכֵן כָּל הַדְּבָרִים שֶׁנַּעֲשׂוּ מִתְּבוּאָה זוֹ, אָסוּר לְהַשְׁהוֹתָן. וּמִי שֶׁמּוֹכֵר לַחֲבֵרוֹ תְּבוּאָה שֶׁנִּתְלַחְלְחָה, צָרִיךְ לְהוֹדִיעַ לוֹ שֶׁלֹּא יַשְׁהֶה אוֹתָהּ בַּפֶּסַח. וּלְנָכְרִי אָסוּר לְמָכְרָהּ בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ חֲשָׁשׁ שֶׁיִּמְכְּרֶנָּהּ הַנָּכְרִי לְיִשְׂרָאֵל וְיַשְׁהֶה אוֹתָהּ בַּפֶּסַח.

בְּגָדִים שֶׁנִּתְכַּבְּסוּ וְנִתְקְנוּ בַּחֲלֵב חִטָּה (שטערק), מֻתָּר לְלָבְשָׁן בְּפֶסַח. אֲבָל אֵין לְהַצִּיעָן עַל הַשֻּׁלְחָן אִם יֵשׁ עֲלֵיהֶם אֵיזֶה מַמָּשׁוּת, שֶׁיֵּשׁ לָחוּשׁ שֶׁיִּתְפָּרֵר מֵהֶם אֵיזֶה פֵּרוּר, וְכָל שֶׁכֵּן שֶׁאָסוּר לָתֵת לְתוֹכָן קֶמַח שֶׁל פֶּסַח.

מֻתָּר לְדַבֵּק נְיָרוֹת בַּחַלּוֹן, אֲפִלּוּ בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם לַפֶּסַח, וּבִלְבַד שֶׁלֹּא יְהֵא הֶחָמֵץ נִרְאֶה, דְּכֵיוָן שֶׁהַדֶּבֶק אֵינוֹ חָמֵץ גָּמוּר, וְגַם הוּא מְכֻסֶּה, לֹא הֶחְמִירוּ בּוֹ. אֲבָל אִם נִרְאֶה בַּחוּץ, אָסוּר. וְקֹדֶם שְׁלֹשִׁים יוֹם, בְּכָל עִנְיָן מֻתָּר.

דְּיוֹ שֶׁנִּתְבַּשְּׁלָה בְּשֵׁכָר קֹדֶם פֶּסַח, מֻתָּר לִכְתֹּב בָּהּ בְּחֹל הַמּוֹעֵד פֶּסַח, כֵּיוָן שֶׁנִּפְסְלָה מֵאֲכִילַת הַכֶּלֶב קֹדֶם הַפֶּסַח. וְכֵן כָּל כַּיּוֹצֵא בָּזֶה, שֶׁנִּפְסַל וְנִפְסַד הֶחָמֵץ לְגַמְרֵי קֹדֶם הַפֶּסַח, מֻתָּר בַּפֶּסַח בַּהֲנָאָה וּבְשִׁהְיָה. אֲבָל אֵינוֹ יְהוּדִי שֶׁבִּשֵּׁל בַּפֶּסַח דְּיוֹ בְּשֵׁכָר, אָסוּר לְיִשְׂרָאֵל בַּהֲנָאָה, מִשּׁוּם דְּחָמֵץ שֶׁל אֵינוֹ יְהוּדִי גַּם כֵּן אָסוּר לְיִשְׂרָאֵל בַּהֲנָאָה בַּפֶּסַח (סִימָן תמ"ב ובחיי"א).

כָּל הַכֵּלִים שֶׁאֵינוֹ מַכְשִׁירָן לַפֶּסַח, צָרִיךְ לְשַׁפְשְׁפָן הֵיטֵב בְּעֶרֶב פֶּסַח קֹדֶם שָׁעָה שִׁשִּׁית וְלַהֲדִיחָן בְּעִנְיָן שֶׁלֹּא יְהֵא חָמֵץ נִכָּר, וְיַצְנִיעַם בְּמָקוֹם צָנוּעַ שֶׁאֵינוֹ רָגִיל לֵילֵךְ לְשָׁם בַּפֶּסַח. וְטוֹב לְסָגְרָם בְּחֶדֶר מְיֻחָד וּלְהַצְנִיעַ אֶת הַמַּפְתֵּחַ עַד לְאַחַר הַפֶּסַח (תנ"א).